

יקומו לשלט, הוא מסתכל פמיד בעולם. אבל לא נפתח לו זון העולם מן הקדר שפרט ליום השבת ויום החידש. וכל הימים כלום נרבקים ביום השבת ונוגנים ממש. שהרי אין ביום השבת כל השעריים פתוחים, ומנוחה נמצאת לכל - לעלויונים ולתפקידים. בא ראה, וירד ה' לראות, ירד מקדש לחול [ושער פרוש] להשגיח במה שבנו וקימו קיימן לעורר על העולם ליראה אוטם.

רבי יצחק היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, מה ראו אלה שעשוי שנות זו לדור בקדושים ברוך הוא וכולם בעצה אחת התקינו בזיה? אמר לו, הרי נתבאר, שבתוב וייה בנסיבות מקדם. הסעו מלמעלה למטה. בסעו הארץ ישראל וירדו לבבל. אמרו, הרי פאן מוקום להרבך. ונעשה לנו שם וגוי, ויתפרק הסיווע שלמטה במקום הזה. משום שכשחידין בא לשורת בעולם, הרי מקומן זה בגדיו, ומכאן יהנה העולם ויזון. שהרי למעלה יש דחק להזין את העולם ממנה. ולא עוד, אלא אנו נעה לזרקע ונערך בו קרב שלא

ירד [פנ] מבול בעולם מקדם. ויאמר הר' הן עם אחד וشفה אחת לכלם. משום שפלם כאחד, ביחיד, שפלם יעשוו ויצלחו במשמעותם, יתפזרו הדרגות כל אחד לצד שלו, ובגלל זה יתפזרו כל אלה שלמטה. מה כתוב?

ויפץ הר' אתם ממש. ואם תאמר, למה התרובללה לשונם [וירגלה אתם ההורקן ברוך הוא]? אלא משום שפלם מדברים בלשון הקדר, אותה לשון עשתה להם סיווע. משום שבעמעה וברבור הפה רברים

בעלמא. אבל לא אטפוח לאתזנא עלמא מקודשא בר ביומא דשבתא וביומא דחידשא. וכלחו יומין כלחו אדרבקון ביומא דשבתא ואותזנו מטהן. דהא (ר' ל"ג בר) ביומא דשבתא כלחו מרעין פתיון ונינח אשתחח לכלא לעלא ותתאי. פא חזי, וירד כי לראות. נחת מקודשא לחול (וירדי פרישא) לאשכחא במה דבנו וקיים קיומא לאתערא על עלים לדחלא להו.

רבי יצחק היה יתיב קפיה דרבי שמעון. אמר ליה מה חמוי אלין דעבדו שטוטא דא למרא ביה בקודשא בריך הוא וכלחו בעיטה חדא אתקיימוי בקדא. אמר ליה הא אפمر דכתיב וייה בנסעם מקדם אהנטילו מעילא לתטא. אהנטילו מארעא דישראל ונחתו לבבל. אמרו הא הכא אמר לדבק. נגעשה לנו שם וגוי ויתדק סיווע דלטפא באטר דא. בגין דבד דין אתי לאשרה בעלמא, הא אמר דא לךבליה. ומהכא אתבי עלים ויתזון. דהא לעילא דחיקו איה לאתזנא עלמא מגניה. ולא עוד אלא אן נסק לרקיע ואנגח ביה קרבא דלא יהות (ביה) טופנא בעלמא כדבקדרmitta:

ויאמר כי הן עם אחד וشفה אחת לכלם. בגין דכלחו בחדא, ביחסורא דכלחו יעבדון ויצלחון בעובדייה. יתרדרון דרגין כל חד לסתירה. ובгинן חד יתדרון כל הגי דלטפא. מה כתיב ויפץ כי אוטם ממש.

אי תימא לישנון אמי אתרלביל (אתברר וככל לו גרשא בריך הוא). אלא בגין דכלחו ממלין בלשון הקדר. הנהו לישנא קא עביד לוזן סיווע. בגין דבעובדא ובמלולא דפומא תלין מלין אלין לאדרבקא בונה דלא. ובדא